

VŠECHNY JEHO LZI

James
Patterson
David Ellis

KIO KAN

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	VE ZLOMKU VTEŘINY	ŠŤASTNÉ A VESELÉ
SBĚRATEL POLIBKŮ	POŠTA OD MARY	PŘÍMÝ ZÁSAH
JACK A JILL	NEDOSTATEK DŮKAZŮ	CITLIVÉ MÍSTO
KOČKA A MYŠ	PODRAZ	HODINA PRAVDY
TANEC SMRTI	ČERNÝ TYGR	NA TENKÉM LEDĚ
SPIRÁLA ZLOČINU	UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ	NA ŠPATNÉ STRANĚ
CHUŤ KRVE	MISTROVSKÝ TAH	SKRYTÝ ZÁMĚR
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	ZABÍT ALEXE CROSSE	JSI NA ŘADĚ
MISTR ZLOČINU	POSEDLOST	NEJVYŠŠÍ KRUHY

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	DEVÁTÝ SOUD	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
DRUHÁ ŠANCE	DESÁTÉ VÝROČÍ	18. RUKOJMÍ
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	JEDENÁCTÁ ROZHODNE	19. VÁNOCE
ČTVRTÝ V POŘADÍ	DVANÁCTÉ ZLO	20. OBĚŤ
PÁTÝ JEZDEC	OSUDNÁ TRINÁCTKA	21. NAROZENINY
ŠESTÝ CÍL	ČTRNÁCTÝ HŘÍCH	22. VTEŘIN
SEDMÉ NEBE	PATNÁCTÝ SKANDÁL	23. PŮLNOC
OSMÉ DOZNÁNÍ	ŠESTNÁCTÁ LEŽ	

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	SOUKROMÁ PRAVIDLA	PASTÝŘ
PODEZŘELÝ Č. 1	JEN PRO ZVANÉ	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	OKO ZA OKO	NEROZLUČNÝ PÁR
DENÍK – ROMANCE	OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	VADÍ, NEVADÍ
LÍBÁNKY	POHLEDNICE SMRTI	VOLAVKA
DŮM NA PLÁŽI	PROVINILÉ MANŽELKY	ZAČNI SE PTÁT
STOPY V PÍSKU	NEZNÁMÝ SOUPEŘ	VELKÝ ZÁVOD
ZÁLUDNÉ VLNY	DOKONALÁ ILUZE	VŠECHNY JEHO LŽI
BIKINY	SMEČKA	
VÝSTRAHA	DRUHÉ LÍBÁNKY	

SÉRIE INSTINKT

VRAŽEDNÁ HRA

BEZ SOUCITU

Copyright © 2024 by James Patterson
Translation © Bohumila Fatzinek Kučerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LIES HE TOLD ME
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Little, Brown and
Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.,
přeložila Bohumila Fatzinek Kučerová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-536-3

*Věnováno Jimovi a Jill Kopeckým,
přátelům navěky*

PROLOG

1

Jak jsem přišla o Davida.

Začalo to právě tady, koncem září, na pěšině podél řeky Cotton. Šli jsme spolu, David v košili s kravatou, já v šatech, s jeho sakem přehozeným přes ramena. Nemusela jsem mu říkat, že je mi zima. Vysvlékl si sako v okamžiku, když se zvedl vítr, a položil mi ho na ramena jako elektrickou dečku. David pro mě vždy znamenal teplo, člověčí radiátor – v noci jsem se od něho musela vždycky odkulit.

„Proč tady jsme?“ zeptala jsem se.

Řeka Cotton se vinula městem po naší pravici. Panoval tu klid, protože pro toto roční období nezvyklý chlad – pod deset stupňů – odradil i ty nejnadšenější milovníky vodních skútrů a člunů odmítající se smířit s tím, že léto skončilo.

„Procházíš se s manželem v den jeho narozenin. Plníš starému muži jeho poslední přání.“

„Moment. Čtyřicet dva není žádné stáří.“ Stiskla jsem mu paži. „A mimochodem, kámo, ty ani starý nevypadáš.“

Zasmál se, ale byla to pravda. David, sršící zdravím, svalnatý, štíhlý, usměvavý – a *starý*? Ani náhodou!

„To díky mé vyholené hlavě,“ říká. „Zakrývá, jak mi vlasy vpředu ustupují a prokvétají stříbrem.“

Ani jedno z toho, pokud jsem věděla, nebyla pravda. Jinak než s vyholenou hlavou jsem ho neznala. Takhle vypadal ode dne, kdy jsem ho před třinácti lety potkala. Nemnoho mužů by zvládlo tak chodit, ale on ano. Když jsem ho

poprvé viděla, měl na sobě tílko, šortky a běžecké tenisky, a můj první dojem byl, že je to trenér z fitka, možná bývalý fotbalista, který po skončení kariéry začal běhat maratony.

„Tady se zastav,“ vyzval mě.

„Tady, na pěšině? Proč?“

„Co myslíš? Proč asi?“ zeptal se. „Říkala jsi, že na moje narozky budeme dělat, cokoli si budu přát.“

„No to jo,“ připustila jsem. „Předpokládala jsem, že to bude obnášet můj převlek za zdravotní sestru nebo něco podobného. Ale jasně, je to na tobě.“

David ušel dalších deset kroků a pak se ke mně otočil. Za sebou měl Annin most, jeden z těch starých rozvrzaných příhradových mostů, jehož boky z vysokých ocelových profilů mi vždycky připomenou nějakou atrakci v zábavním parku. Ve světle pozdního odpoledne na pozadí zářivě oranžové oblohy s řekou pod sebou zkrášlenou odlesky slunce však vypadal vlastně docela majestátně.

Připomínal záběr na pohlednici.

„Právě tady jsme stáli,“ řekl. „Když jsem tě poprvé spatřil.“

Pamatovala jsem si to. Samozřejmě jsem na to nezapomněla. Zastavil se právě na tomto místě, aby se vydýchal po běhu, a díval se přes řeku. Já přibíhala z opačného směru a zastavila se přesně na místě, kde teď stojím, abych si vybrala do sluchátek jinou hudbu.

„Zavolał jsi na mě.“

Řekl mi tenkrát: *Co posloucháte? Folk, nebo polku?* Zasmála jsem se. Flirtoval se mnou, ne zrovna obratně, ale na mě ta jeho hloupoučká poznámka stejně udělala dojem, líbila se mi jeho sebevědomá hravost, jako by hned věděl, že my dva patříme k sobě.

Pamatovala jsem si taky, jak jsem na něj o dva týdny později narazila na startu běhu na deset kilometrů po městě. Běželi jsme vedle sebe, ne zrovna nejrychleji, ale celou dobu

jsme si povídali a smáli se. Byly to jedny z mých nejradostnějších šedesáti dvou minut a dvaceti osmi vteřin v životě.

A nyní David, ve vyžehlené košili s fialovou hedvábnou kravatou, přistoupil ke mně a opřel si svoje čelo o moje. „Věděl jsem to hned, Marcie, když jsem tě tady poprvé uviděl. Přísahám, že jsem to věděl už tenkrát.“

Tak *tohle* chtěl podniknout před naší večeří v nejlepší restauraci. Nebyla to návštěva utkání chicagských Bears nebo noc v Chicagu, ani výlet do Vegas. *Vyber si, co chceš, splním ti každé přání*, řekla jsem mu, a on si přál vrátit se na místo, kde jsme se poprvé setkali. Takový byl můj David, můj starý dobrý romantický manžel.

Něžně mě políbil a zašeptal: „Cožes to říkala o kostýmu ošetřovatelky?“

Zasmála jsem se a naše zuby o sebe narazily. Pak jsem se ohlédla přes Davidovo rameno a viděla, jak na Annin most najíždí SUV, prudce se stáčí do boku a protijedoucí auto na něj troubí. Vozidlo ostře odbočilo doprava, s příšerným zařinčením narazilo do jednoho z postranních ocelových nosníků, prorazilo ochranné zábradlí a jeho přední část se na okamžik vznášela nad řekou, jako by nad ní chtěla vzlétnout –

„Ach, ne,“ zašeptala jsem.

– jenže pak vůz podlehl zákonům zemské přitažlivosti, nejprve narazila na hladinu maska chladiče, pak se auto na okamžik pohupovalo na oranžově žhnoucí vodní ploše a nakonec se potopilo.

David ze sebe rychle stáhl střevíce a sprintoval ke břehu řeky.

„Davide, ne! Ne!“

„Najdi nějakou větev nebo něco takového!“ křikl na mě a už sbíhal dolů po svahu a prodíral se porostem na kraji řeky.

„Nemůžeš do vody!“

„Zůstaň na břehu!“ přikázal mi. „Můžeš nás přitáhnout! A zavolej 911!“

V hlavě mi hučely zásady záchrany tonoucích – *Nepokoušejte se dotáhnout topící se osobu na břeh, udržujte ji na hladině, dokud nedorazí pomoc* – a znovu jsem křičela na Davida a marně žadonila: „Davide, ne, nedělej to!“

Mocnými tempy rozrážel vodu směrem k místu, kde se vůz potopil. Vytáhla jsem telefon.

A právě tak, jakoby lusknutím prstů, se náš život navždy změnil.

2

No tak, Davide, vynoř se.

V dálce kvílely sirény. Policie a požární sbor Hemingway Grove zareagovaly rychle, přesto ne dost rychle.

Skopla jsem z nohou lodičky a chystala se skočit, ale ta zatracená pravidla mě opět zastavila. David měl pravdu. Bude lepší, když zůstanu na břehu a pokusím se je vytáhnout, jestli na to nebudou stačit.

Jestli.

„No tak, Davide.“

SUV spadlo do mrtvého koryta řeky, což byla plocha odpovídající asi polovině fotbalového hřiště, tak mi to alespoň vysvětlovali, když jsem byla malá. David těch dvacet, možná třicet metrů uplaval jako nic. V tom nebyl problém, byl zdatný plavec, triatlonik. Starosti mi dělalo, jak dlouho zůstal pod hladinou, když doplaval do místa, kde se ponořilo SUV. Snažila jsem se počítat vteřiny, ale jak jsem byla nervózní, nebyla jsem si jistá, jestli počítám správně. Čtyřicet pět sekund? Minuta? Možná spíš třicet sekund. Snad měl ještě čas.

Zírala jsem na vodní hladinu a nohy mi skoro klouzaly dolů po svahu. Bylo mi tak strašně proti mysli, že mu nespěchám na pomoc. Ale jedna myšlenka mě udržovala na pevné zemi, a nebyla to pravidla záchrany tonoucích. Byla to ošklivá, přesto nezbytná úvaha.

Naše děti. Grace a Lincoln. Nemůžou během jednoho dne přijít o oba rodiče.

Zazlívala jsem si, že vůbec myslím na to, že by David mohl zahynout. Vynoří se, aby se nadechl, určitě. I kdyby nemohl řidiče a případné další osoby v autě vyprostit, jeho instinkty ho přinutí vyplavat nahoru, aby se nadechl, to je jisté.

Lidi na mostě za mnou pokřikovali, cyklisté a běžci se zastavovali, i oni křičeli. Někteří z nich scénu filmovali na svoje mobily. Zraky všech se upíraly v bezmocném očekávání na hladinu.

Sirény se přibližovaly.

Připadalo mi to tak neskutečné. Ještě před několika minutami jsme se líbali na místě našeho prvního setkání a přivolávali si naše drahocenné vzpomínky. Uvědomovala jsem si, jak jsem šťastná, že ho mám, a náhle, zničehonic, byl David... ne, nedokázala jsem uvěřit, že je to možné.

Byl pod vodou už déle než minutu. Určitě. Hlava se mi točila a já jsem si vzpomněla, že musím dýchat, i když můj manžel nemůže.

Svět náhle ztichl a zrak se mi zakalil slzami. Zaplavovalo mě tolik myšlenek a emocí...

- jak to povím dětem, co to s nimi udělá?
- vynoří se, samozřejmě že se vynoří;
- je tak nespravedlivé, že přestože dělá všechno v životě správně, dodržuje pravidla, stará se o svou rodinu a miluje ji, měl by zahynout kvůli činu nějakého bezohledného, pravděpodobně opilého řidiče;
- přežije, jasně že přežije, znám Davida;

– proč má zrovna dnes narozeniny, proč bylo zrovna tohle jeho narozeninové přání, proč jsme museli být právě na tomhle místě, proč jsme nebyli někde jinde, kdekoli jinde na světě?

Tohle všechno mi probíhalo hlavou a neslyšela jsem, jak ječím, křičím, žadoním...

Pak jsem nad sebou ucítila silný proud vzduchu. Vrtulník s nápisem HEMINGWAY GROVE – ZÁCHRANNÁ SLUŽBA na boku rozrážel vzduch směrem k místu nehody a lidi na mostě na něho mávali a ukazovali na bod ve vodě.

Vynoří se, ubezpečovala jsem se. Určitě se vynoří.

Helikoptéra se vznášela nad hladinou, nebezpečně blízko těm na mostě. Dveře se automaticky odsunuly, dolů se spustil žebřík a snášel se k vodní hladině.

Skočte tam, žadonila jsem v duchu. Skočte tam a zachraňte ho.

Ale uvnitř vrtulníku jsem neviděla nikoho jiného než pilota. Policie neměla čas svolat záchranný tým, přivolala jen vrtulník z místa, kde se právě nacházel.

Zachytí se žebříku, říkala jsem si. Odnese ho do bezpečí. Bude seshora mávat davům jako hrdina a my dva budeme žít šťastně až do smrti.

Věř, že se to stane. Věř tomu ze všech sil.

Chyť se žebříku, Davide. Prosím. Davide, chyť se toho žebříku a vrať se nám. Neopouštěj nás v den svých čtyřicátých druhých narozenin, děti jsou ještě malé a potřebují tě, je před námi ještě tolik krásných let.

Chyť se žebříku, Davide. Udělej to. Ted' hned.

Z vody se vynořila ruka a zachytila se spodní příčky žebříku.

3

David udělal chytrou věc. Nesnažil se s mužem v bezvědomí doplatit ke břehu. Zůstal, kde byl, levou paží ovinutou kolem příčky žebříku, pravou kolem pasu muže, kterého vytáhl z auta, a tak se zajistil, aby ho nestrhl proud řeky.

Stála jsem u břehu, pořád v šoku, tělo ochablé úlevou. Bylo to jako nečekaný zázrak. Ale ještě nebyl v bezpečí. Voda byla mrazivě studená, proud řeky silný. Jak dlouho vydrží udržovat sebe i dospělého muže nad hladinou?

Nespouštěla jsem z něj oči a znovu tůkla na 911. „Námořní jednotka je už na cestě, madam,“ ozvalo se.

„Vydržte – poslali pro vás člun!“ křičela jsem, ale uvědomovala jsem si, že mě David neslyší a soustředí všechny své síly, aby zůstal nad vodou a odolal jejímu nelítostnému vzdouvání. Zdálo se mi, že proud zesiluje a hází jím sem a tam, zatímco se David ze všech sil přidržuje žebříku. Nějak se mu podařilo otočit hlavu směrem ke mně. Mávala jsem na něho a křičela: „Miluji tě!“, ale nedalo se předpokládat, že by mě slyšel nebo mi odečítal ze rtů.

Nejprve jsem si to uvědomila z reakcí lidí na mostě – začali křičet, skákat a někam ukazovat. Z východu se blížil policejní člun s blikající sirénou, téměř letěl nad vodou a řítit se k místu nehody.

„Pospěšte si, rychle,“ šeptala jsem. „Vydrž, Davide. Vydrž ještě chvíli, záchrana se blíží.“

Člun zpomalil a zastavil vedle žebříku. Záchranáři otevřeli boční dveře člunu a spustili na hladinu něco na způsob širokého prámu. Dva policisté na něj přelezli, jako by se chystali plout na ledové kře. Jeden z nich uchopil toho muže a přetáhl ho na prám. Druhý záchranář odtáhl Davida do člunu.

Vydechla jsem úlevou.

Člun se opět rozjel, pravděpodobně na místo, kde už čekala sanitka, zatímco záchranáři se pustili do resuscitace muže na prámu.

Běžela jsem zpátky k našemu autu, zaparkovanému u Davidovy hospody, a rychle se rozjela do nemocnice. Zavolala jsem naší dvanáctileté dceři Grace, která už měla mobil. Hemingway Grove bylo v mnoha směrech maloměsto a já chtěla, aby se tu zprávu dozvěděla ode mě. Když jsem uslyšela její hlas, sevřelo se mi hrdlo návalem citů. Jenže jsem nehodlala tu událost dramatizovat, a tak jsem jí jen sdělila, že jsme byli svědky nehody a že táta zachránil z řeky tonoucího. *Všichni jsou v pořádku*, ujistila jsem ji.

Opravdu?

4

Než jsem dojela do Nemocnice svatého Benedikta, už se u ní shromáždilo několik reportérů z místních médií. Protláčila jsem se mezi nimi, našla recepci pohotovosti a zanedlouho mě uvedli dovnitř.

Odhrnula jsem závěs a spatřila Davida zabaleného do několika přikrývek, v pravém předloktí zavedenou kanylu. Právě ho prohlížel lékař. David se na mě podíval a oči se mu zalily slzami. Vrhla jsem se k němu, dávala si pozor, abych nepoškodila kanylu, a sevřela mu tvář do dlaní. „Jsi v pořádku, že? Jsi –“

Dál už jsem nemohla a rozplakala jsem se.

„Jsem v pořádku, Marce,“ zašeptal chraptivě. „Bože, jak rád tě vidím.“

„Je v pořádku?“ zeptala jsem se mladé sestřičky.

„Je jen trochu podchlazený,“ odpověděla. „Jinak mu nic není. Zabalili jsme ho, aby se zahřál, a do žil mu pouštíme teplý solný roztok.“

„Jasně,“ potvrdil David. „Nic mi není.“

Přitiskla jsem mu rty na čelo. Nemohla jsem ho obejmout, podržet v náruči, ovinout pažemi jako dítě. Mohla jsem mu jen něžně položit paži kolem ramen. Nesálalo z něj teplo jako obvykle. Kůži měl bledou a na dotek studenou.

„Jediné, na co jsem myslel..., jsi byla ty,“ řekl slabým, roztřeseným hlasem. „Ty a... děti... celou dobu.“

Po další tři hodiny jsem se nehnula od jeho lůžka. Jen tu a tam jsem zavolala Grace. *Táta je v pořádku. Vede se mu lépe. Už se zahřívá. Říkají, že ho večer pustí.* Dívka, která nám hlídala děti, stejně počítala s tím, že se zdrží dlouho do noci kvůli naší narozeninové večeři. Hlásila mi, že doma je klid a že děti si na Graceině mobilu pořád dokola pouštějí to video a mezitím si Grace esemeskuje s kamarádkami a desetiletý Lincoln hraje na naší televizi PlayStation 5.

O tom incidentu tedy existovalo video. Vzpomněla jsem si na lidi na mostě s mobily.

Podle toho, že David začal vtípkovat, jsem poznala, že se mu daří lépe. Jedné sestře, která mě oslovila paní Bowersová, řekl, že nejsem jeho manželka, ale milenka. Požádal mě, ať si zkusím vypůjčit domů nějaký stejnokroj.

„Můžu dál?“ Lékařka, mladá žena s kostěnými obroučkami, rozhrnula závěs a pak ho za sebou zatáhla. „Podívám se vám na tu ruku, pane Bowersi.“

David při vyprošťování řidiče z vozu rozbil okénko. Použil k tomu svoji dominantní levačku a měl pořezané a odřené levé předloktí a klouby prstů. K dalším řezným ranám a odřeninám na hlavě, ramenou a zádech přišel, když vnikl do nitra vozu, odepnul muže v bezvědomí bezpečnostní pás a vytahoval ho ven. Jen při představě, jak to všechno dokázal provést za tak krátkou dobu, se mi tajil dech.

Jestli jsem někdy pochybovala, že existují zázraky, tak už nebudu.

„No jo, sklo je zkrátka ostré,“ poznamenal David, teď už zvučnějším hlasem, zatímco lékařka kontrolovala stehy na nejhorší ráně.

„Ten řidič ztratil vládu nad řízením vozidla, protože dostal epileptický záchvat,“ informovala nás. „Podařilo se nám ho stabilizovat. Bude žít.“

„Díky vzduchu, který se uvnitř vozu udržel,“ řekl David.

„Především díky *vám*, pane Bowersi.“ Lékařka se na něj usmála a opět obrátila pozornost k jeho paži. „Víte, kolik novinářů tam venku čeká, až vyjdete ven?“

„Uf.“ David nechal hlavu bezmocně klesnout na polštář.

„Náš tiskový mluvčí chce uspořádat tiskovou konferenci, až toho budete schopen,“ řekla.

„Tiskovou konferenci?“ opakoval David posměšně. „Proč?“

„Aby ti vyjádřili obdiv,“ řekla jsem.

„Za něco, co by udělal každý?“

Doktorka k němu zvedla oči. „Nemyslím, že by to udělal *každý*. Podle toho, co jsem viděla, jste pro mě hrdina.“

„Vy jste viděla to video?“ otázala jsem se nejistě.

„Ovšem, už je z toho virál.“ Žena se zasmála. „Vy jste ho neviděli?“

Aha, to video. Viděly ho už i naše děti, ale my ne. David si ho sám prožil a já netoužila po tom, abych si připomínala ty příšerné okamžiky. Přesto jsem vzala do ruky mobil. Vyfotkala jsem pár slov – *řeka Cotton, nehoda u Annina mostu* – a našla video. Už kolovalo na několika místech, většinou na sociálních sítích, ale zřejmě ho zveřejnila i místní televize. Podívali jsme se na něj s Davidem společně.

Záběry byly pořízeny z mostu a začínaly tím, jak David usilovně plave k místu, kde se SUV potopilo, a video pokračovalo až do přiletu helikoptéry (která dočasně zablokovala

výhled, dokud se osoba držící mobil nepohnula), zachytilo Davida, jak se s obětí v závěsu zachytil záchraného žebříku, a člun námořní jednotky Policejního oddělení Hemingway Grove připlouvající na pomoc.

„Poslechněte svoji ženu,“ řekla lékařka. „Měl byste si nechat poděkovat.“

David si dlouze povzdechl. „Doktorko, víte, po čem toužím? Až mě odtud propustíte? Chci domů ke své rodině. Od okamžiku, kdy jsem skočil do vody, jsem si nic jiného nepřál. Nemyslíte, že si to zasloužím?“

Lékařka pohlédla nejprve na Davida a pak na mě a řekla: „Myslím, že si to určitě zasloužíte.“

Propustili ho po půlnoci. S jistotou jsme předpokládali, že novináři už odešli, ale raději jsme se vytratili zadním východem. Vstoupit do našeho domu, za normálních okolností docela obyčejná věc, nám připadalo jako dar z nebes.

Děti už dávno spaly, ale vymohly si slib, že až se táta vrátí, přijde za nimi a políbí je. Desetiletý Lincoln, při krývku zaskládanou komiksy Avengers, jen něco zabrumlal, ale neprobudil se. Dvanáctiletá Grace neotevřela oči, když ji David pohladil po vlasech a políbil na tvář. Když jsme po špičkách odcházeli z jejího pokoje, zamumlala: „Táta je v pořádku. Táta nás neopustí.“

David se k ní sklonil a jemně jí přejel prstem po tváři. „Táta vás neopustí, Grace,“ zašeptal. „Táta vás nikdy neopustí.“

KNIHA I

1. kapitola

O měsíc později

Tři, dva, jedna... start!

Jinými slovy pondělní ráno v domově Bowersových. Stroj se s vrzáním a skřípěním dává trhavě do pohybu.

Ze spaní mě vyruší můj psí budík Lulu, fenka kavalíra. Položí se mi na hrud' a nad peřinou víří vzduch její mrskající se ocásek. Funí mi do tváře svůj šteněcí dech, až přejde do nepřetržitého kňučení.

Vleču se dolů po schodech a otevírám dveře kuchyně. Lulu vyskočí ven do studeného říjnového vzduchu. Další hodinu bude divoce běhat po naší oplocené zahradě a honit králíky a veverky, i když nemá ponětí, co udělá, jestli nějaké zvíře chytí.

Já pustím mlýnek na kávu, a zatímco chroupe a hrčí, sahám po konvici. Není tam, a tak nahlédnu do myčky. Taky nic. Rozhlížím se po celé kuchyni, ale nevidím ji. Někdy odnášíme konvici do obýváku, v líné nedělní ráno – ale ne, tam taky není. Jak přežiju pondělní ráno bez kávy?

Zatraceně. Uháním nahoru. David mě předběhl a je už ve sprše, ale nebude tam dlouho. Nemusí si mýt vlasy, když žádné nemá.

„Nemůžu najít konvici na kávu,“ oznamuji mu, když vyjde ze sprchy.

„Podívám se po ní. Nachystám i obědy,“ mumlá a natahuje si džíny a svetr.

V sedm jsem osprchovaná a oblečená, připravená vyrazit k soudu. David v Graceině pokoji na druhém konci chodby se snaží dceru dostat z postele. Ukecal by i tygra, aniž by utržil jediné škrábnutí, ale Grace je tvrdý oříšek.

„Haló, šéfe.“ Rozsvítím v Lincolnově pokoji, jednak abych mu pomohla procitnout, a také abych nezakopla o některou z věcí povalujících se na koberci. Chodit po pokoji desetiletého kluka se rovná chůzi po minovém poli, jen s tím rozdílem, že neriskujete smrt nebo ztrátu končetin, ale spíš vám hrozí, že si nakopnete prst nebo, což obzvlášť miluju, šlápnete na nějakou věc záhadného původu – rozměklo nebo slizkou.

Deka na lůžku s potiskem postav z Avengers je zformovaná do tvaru chlapce. Píchnu prstem do středu té hromady a uslyším zasténání. Sáhnu dolů a nahmatám chodidlo. Polechtám ho a následuje reflexní výkop a protestní zaúpění.

Stáhnou ze syna peřinu a odhalím obličej kluka s rozčuchanými tmavými vlasy a lícemi zarudlými horkem, mladší verzi muže, kterého jsem si vzala. „Dobré ráno, broučku!“

Otočím se k jeho prádelníku a vytáhnu tričko s dlouhým rukávem a logem týmu Blackhawks, tepláky a spodní prádlo. Zásuvka na ponožky je prázdná. Jasně – včera večer jsem je vyprala a nechala v sušičce. „Jak sis vedl ve fantasy fotbalu včera večer? Je McCaffrey v pořádku?“

„McCaffrey je zraněný,“ odpovídá Lincoln svým pištivým hláskem. „Vypadl na celou sezonu.“

„A co Lamar Jackson?“ Tím jsem vyčerpala své znalosti fantasy fotbalu, který Lincoln hraje s otcem v lize desetiletých, kam ho David přihlásil. Lincoln fantasy fotbal miluje a bavit se s ním o tomhle sportu je dobrý způsob, jak ho dostat z ranní depky.

„Můžu se mrknout na tvůj mobil?“ zeptá se a posadí se, oči pořád zavřené.

„Až dole,“ odpovídám. „Až se oblečeš, učeš a sníš snídani, a to včetně ovoce.“

David dole prohledává spíž. „Nemůžu najít Graceinu krabičku na jídlo,“ stěžuje si. „V brašně ji taky nemá.“

Pohlédnu na pracovní desku, kde už je Lincolnova krabička naplněná jídlem. Oběd pro Grace – zbytky suši od večere, mrkev s farmářským dresinkem a nakrájené jablko – čeká na zabalení, ale chybí krabička.

Povzdechnu si. „Už je vzhůru?“

David zavře dveře spíže. „Přijde na to, co tím přesně míníš.“

„Ona ještě nevylezla z postele?“ Vrhnu pohled na hodiny. Je už po čtvrt na osm.

Vyběhnu po schodech a nakráčím do pokoje. „Grace, hybaj z postele, okamžitě.“

Grace otevře oči, posadí se a odhodí příkrývku. „Jóóó,“ protáhne podrážděně.

Minu na chodbě Davida, který se diví: „Jak to, že já tohle nesvedu?“

Protože ji rozmazluješ, odpovím v duchu. Protože neumíš postavit do latě holku s tímhle andělským kukučem. A protože Grace ví, že si tě omotala kolem prstu.

„Grace, nenechalas svoji krabičku na oběd ve škole?“ ptá se.

„Ne,“ odsekne, jako by ta otázka byla pod její úroveň a brala ji jako osobní urážku.

„Je v autě?“

„V pátek jsem ji odnesla domů!“ Třískne dveřmi od koupelny. Rána jsou pro Grace životní tragédií.

Vracím se dolů a připravuji snídani. Toast s burákovým máslem a vegetariánský párek pro Lincolna, míchaná vajíčka se zeleným tabaskem pro Grace a mísu ovoce pro všechny. Zatímco míchám vajíčka na pánvi, zkontroluju Lincolnovu brašnu. Jeho školní iPad je uvnitř.

„Lincolne, nabil sis školní iPad?“ zeptám se, když se přikolébá do kuchyně, pořád napůl spící, oblečený, ale bosý, vlasy rozčuchané.

„Nevím.“ Pohlédne na mě. „No, když se mě na to ptáš, tak asi ne.“

„Jasně. A kdo na to má myslet? Já, nebo ty?“

Protře si oči a odmítá vypovídat, protože odpověď by ho mohla usvědčit.

„Kde máš ponožky? No jo, v sušičce –“

„Co to má sakra znamenat?“ zvolá David a dívá se oknem na zahradu.

„Co?“ Přejdu k němu.

Ukazuje doprostřed zahrady. „Graceina krabička na oběd.“

Zarazím se a pak zaostřím zrak. „Kde se tam proboha vzala? Grace, to snad není možné!“

Pak jdu do technické místnosti vedle garáže, abych vydala Lincolnovi ze sušičky ponožky. Slyším, jak David volá na Grace, kde se našla její krabička. Graceinu odpověď neslyším zřetelně, ale připomíná zavrčení tygra.

Shýbnu se a otevřu sušičku. „Co – co to má sakra znamenat?“

„Cože? Co se děje?“ volá na mě David.

Vytáhnu ze sušičky konvici na kávu. Vráťím se do kuchyně a ukážu ji Davidovi. „Bezva, tak se našla.“

„V sušičce.“

„Kde že?“ Vykulí na mě oči. „Myslím, že si budeme muset promluvit o tom, kam se ukládají věci. Krabičky na oběd nepatří na zahradu, konvice nepatří do sušičky.“

„Ale teď vážně,“ odpovím. „Co se to děje – je snad dnes apríl?“

Vezme ode mě konvici a políbí mě na čelo. „Ne, je pondělní ráno. Lincolne, až se najíš, dej Lulu žrádlo, ano, kámo?“

„Kde je Lulu?“

„Na zahradě,“ říkám.

„To teda není.“

„Ale jo...“ Podívám se z okna. Nevidím ji, ale zahrada je po obou stranách lemovaná keři, Lulu často zaleze pod ně, když pronásleduje malá zvířata.

Vyjdu do chladivého jitra a volám ji. Není tu. Nechali jsme snad otevřenou branku? Ne, branka je zavřená, jako obvykle. „Lulu!“ volám znovu. „Lulu!“

Zvednu Graceinu krabičku a odnáším ji dovnitř.

„Davide, Lulu je pryč. Opravdu tam není.“

„Dobrá, půjdu ji hledat.“ David s povzdechem zamíří ke dveřím. „To je prostě pondělní ráno.“

2. kapitola

Osm dvacet. Druhé z dětí, Lincoln, odjíždí s ledabylým Čau, *mami* na kole do školy o tři bloky dál. V té chvíli jsem si přečetla už tři zprávy od Davida, který vyrazil hledat naši fenku. U Custerů není (Custerovi vlastní tři výmarské ohaře, které Lulu miluje), Fakt podělaný ráno (souhlasím) a Mířím do rezervace.

Lesní rezervace – Bůh s Lulu, jestli se dostala až tak daleko. Ještě nikdy tam nebyla. Ráda honí srnky, ale když jí utečou a stáhnou se do rezervace, ztrácí o ně zájem.

Lulu by sama cestu z rezervace nenašla a ztratila by se v ní. Je to dobrých osm čtverečních kilometrů lesa, stezek, potoků a srnek, nemluvě o kojotech. To neškodné štěně by nemělo při střetu s kojotem šanci.

Pan Walters, učitel na základce, který bydlí tři bloky odtud, už takhle o štěně přišel. Když teď jde na procházku se svým novým psem, má ho pořád na vodítku a nosí si s sebou golfovou hůl.

Zaplaším tu myšlenku a zamířím opačným směrem od Davida, na náměstí. Cestou posílám zprávu mému „kruhu matek“, že se nám ztratila Lulu, a pro ty z nich, kdo ji neznají, připojuji fotografii. Tenhle silný kruh tvořený dvaadvaceti matkami pokrývá všechny směry od našeho domu v Cedar Lane.

A pak už se pěšky proplétám mezi předními a zadními zahradami, drtím pod nohama žluté a skvrnitě oranžové listí, které vítr prohání po zahradách, a kličkuju mezi nafukovacími duchy, náhrobními kameny, čarodějnicemi a kostrami, dýněmi se zlovlnými úšklebky a obličejí celebrit. Opakovaně volám: „Lulu, chceš dobrůtku?“, aby se přede mnou provinile neschovávala, jak to dělává.

Psi by neměli být odměňováni za špatné chování, ale kašlu na pravidla. Chci, aby se mi vrátila. Lulu je teď pryč už skoro hodinu. To je hodně dlouho. Potlačuji však v sobě narůstající paniku.

Můj kruh matek mě jako deštěm kulek zasypává odpověďmi, každé pípnutí telefonu mi přináší naději:

Ach ne! Podíváme se po ní!

Neviděla jsem ji, ale budu se dívat.

Chudinka Lulu!

„Osm třicet. Nic,“ říká mi David v telefonu, udýchaný z běhu po Hemingwayově lesní rezervaci. „Jak se sakra dostala ven? Branka byla zavřená. Plot v žádném případě nepřeskočí. Postavili jsme ho dost vysoký, aby přes něj nepřeskočila ani srna.“

„Netuším.“

„Možná ti skřítcí, co zašantročili Graceinu krabičku a naši konvici, vzali Lulu na procházku.“

Osm čtyřicet. Dorazila jsem do města – na náměstí, které bylo před několika lety vydlážděné „kočičími hlavami“, aby se uchovala starobylá maloměstská atmosféra, jako by město s třiceti šesti tisíci obyvateli uprostřed Illinois potře-

bovalo zdůrazňovat svůj maloměstský charakter. Některé obchody se k té hře připojily a pořídily si staromódní markýzy, retro nápisy a cihlové fasády.

Uprostřed náměstí se tyčí velká socha zakladatele města, obchodníka s kožešinami jménem Abner Hemingway. Turisté, kteří se těší na spojení se slavným spisovatelem, když odbočí z dálnice, aby se tu najedli a přespalí, jsou pak zklamání. David rád vtipkuje, že bychom měli změnit naše motto „Maloměstský šarm“ na „Sorry, není to *ten* chlápek“. Odhaduje, že jeho hospoda, vzdálená od dálnice necelou míli, vděčí tak za polovinu své roční tržby téhle chybě v úsudku.

Zvládla by Lulu doběhnout až sem? Po uplynutí více než šedesáti minut by mohla být prakticky kdekoli. V rezervaci, u školy, uskakovat autům na První ulici – mám si vzít nissan a jezdit po okolí, abych pokryla větší území?

Do nosu mě uhodí vůně čerstvých croissantů z pekárny Pilsner's Delights. Můj žaludek by se už ozval, kdybych ho neměla stažený úzkostí. Ztrácím tu čas. Obcháším náměstí a nakukuju za průčelí obchodů. Ovšem šance, že by Lulu doběhla až sem, je nepatrná.

Přesto to dělám. Smíšené zboží, nic. Pánské kadeřnictví, taky ne. Ani pánské oděvy nebo zmrzlinárna. Lékárna, klenotnictví, studio karate, bufet, tiskárna, sportovní potřeby, starožitnictví, záložna, thajská restaurace, další starožitnosti, butik pro ženy...

Za pět minut devět. Mám být u soudu v půl desáté. Na Davida už čekají dodavatelé. Čas běží a blíží se okamžik – ten obávaný, ošklivý okamžik rezignace –, kdy to vzdáme, přestaneme hledat, vrátíme se do práce a uchýlíme se k tomu, že vylepíme po městě plakáty. A já už dopředu vím, jak to dopadne. Tu roztomilou tlamičku už nikdy neuvidíme. „Ztratil se vám pes?“

Otočím se a spatřím zrzouna v teplákovce a se slunečními brýlemi, jak sedí na lavičce a v ruce svírá kelímek s kávou.

Neznám ho, ale město je díkybohu dost velké na to, aby tu každý každého neznal. Člověk jako já, který tu vyrostl, zřejmě pozná na ulici skoro všechny. Ale tohohle chlapíka jsem tady ještě neviděla. Nejspíš je to turista, který se tu zastavil cestou do Memphisu nebo na Floridu a ubytoval se v Hemingway's Inn nebo v hotelu Irokéz v naději, že v něm najde upomínky na Ernesta (v čemž se nemýlí) a pokoje trapně pojmenované podle postav z mistrových románů (opět se nemýlí).

„Je to kavalír king Charles španěl, fenka,“ referuji. „Deset kilo, bílá s velkými hnědými skvrnami.“

„Nepotkal jsem ji, ale budu se po ní dívat.“

„Na štítku má moje telefonní číslo.“

„Jasně, nebojte se. Nejspíš si sama najde cestu domů. A všechno bude jako dřív.“ Zazubí se na mě, vstane a odkráčí.

Jako dřív? O tom silně pochybuji, ty podivný chlape. Ale on Lulu nezná. Ta se umí ztratit i uvnitř auta. Šance, že najde cestu domů sama, je nula celá nula. Buď ji najdeme my, nebo někdo jiný a zavolá nám.

Anebo je už navždy ztracená.

V devět potřesu hlavou. Musím se vrátit domů, nasednout do auta a odjet k soudu.

„Kdepak jsi, ty moje holčičko?“ šeptám a hlas se mi chvěje. „Ale nepřestanu tě hledat, slibuji.“

3. kapitola

Ani na zpáteční cestě Lulu nenajdu. Ale chci mít to jednání z krku, abych se mohla vrátit domů a pokračovat v hledání.

„Nikdo ji neukradl,“ ujišťuje mě David ve sluchátkách, když mu v autě cestou k soudu nadhodím tuhle možnost.